

РЕШЕНИЕ

№ 706

гр. София, 09.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 27.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **131** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на С. К., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на П., с адрес [населено място], [населено място], [улица], ПЗТ – Б. към РПЦ – С. на ДАБ при МС, чрез адв. П. Ж., САК, със служебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, БХК срещу Решение №6867 от 09.12.2019г. на председателя на ДАБ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Правят се възражения, че не е изяснена фактическата обстановка по случая, че административният орган не се е съобразил с нормата на чл. 75, ал.2 от ЗУБ. Не са преценени всички твърдения от бежанската история, както и доказателствата, съдържащи информация за П.. Не е събрана информация за конфликта между сунити и шиити в П.. Не е обсъдена ситуацията в страната по произход, предвид принципа на чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951г. и чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. Прави искане за връщане на преписката за ново разглеждане със задължителни указания по прилагането на закона. Доводите се поддържат в хода на съдебното производство от адв. Р., назначена по реда на ЗПП.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт П., прави искане за отхвърляне на жалбата като

неоснователна.

Прокурор Г. от СГП дава заключение, че жалбата следва да бъде отхвърлена.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по молба за предоставяне на международна закрила с вх. № РД09- ВР – 1063 от 19.09.2019г. на РПЦ — С., отдел „ПМЗ — кв. Военна рампа, подадена от С. К., ЛНЧ7000730182, гражданин на П., [дата на раждане] , етническа принадлежност - пашун, вероизповедание: мюсюлманин, сунит, семейно положение — неженен. Личните данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. На датата на регистрацията на чужденеца са връчени Указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България. Предоставен му е и Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут в приемни на ДАБ при МС.

Проведено е интервю, за което е съставен протокол с рег.№УП–6143/21.10.2019г. По време на интервюто С. К. е заявил, че е напуснал страната по произход нелегално преди около година и половина. В страната също влязъл нелегално от Турция с намерение да отиде в Италия или Франция. В Турция работел в цех за трикотаж и напуснал, защото не му плащали добре. Не е подавал молба за закрила в друга държава. Не е бил арестуван или осъждан, не е имал лични проблеми в държавата си по произход, не твърди да е бил политически ангажиран, или да е имал проблеми във връзка със своята етническа или религиозна принадлежност. Не е бил обект на заплахата или насилие. Като причина за напускане на страната по произход посочва, че е искал да отиде в Турция. Впоследствие ситуацията там била много тежка, чужденците ги притеснявали, крадяли от тях. Искал да отиде в Италия. Принуден бил, защото имал финансови проблеми. Наложило се да напусне страната по произход и да отиде да работи някъде, където има работа, за да изпраща пари на семейството си. Напуснал РПЦ – С. самоволно, бил задържан на границата с Република С. при опит да напусне страната с крайна цел Италия.

Получено е писмо рег. № М – 13866/15.10.2019г. на ДА „НС“, с което на основание чл. 41, ал.1, т.1 от ЗДАНС е изразено съгласие за предоставяне на закрила в Република България на С. К., в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

В административното производство е приложена Справка с рег. № МД–507/03.10.2019г. относно П., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. В нея се съдържат данни за конфликта И. – П., ескалирал в пограничните райони. Посочва се и за увеличаване на насилието, извършвано от вътрешни въоръжени групировки през месец септември 2019г. Нападенията са над представители на силите за сигурност на П. и членове на политически партии, както и над частна компания за проучване и добив на газ.

Изготвено е становище от младши експерт Б. Д., който след преценка на събраните доказателства е направил предложение да се откаже хуманитарен статут и статут на бежанец на С. К..

След анализ на личните причини, посочени в интервюто и преценка на данните от Справката за ситуацията в П., ответникът е стигнал до извода за липса на предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната

преписка, както и справки за ситуацията в П., последната от 25.11.2020г. Видно от нея, П. е парламентарна федерална република. Полицията носи отговорност за вътрешната сигурност на по-голямата част от страната. Местната полиция е под юрисдикцията на провинциалните правителства. Военизирани организации предоставят услуги за сигурност под ръководството на МВР. Описани са проблеми с правата на човека и липса на отчетност на правителството и безнаказани злоупотреби. Констатира се цялостен спад на терористичната активност. Съдържат се данни за засягане правата на шиитите, неотнормирани към жалбоподателя, който е сунит.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 12.12.2019г., жалбата срещу него е подадена на 19.12.2019г., в преклузивния 14 – дневен срок, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

При проверката за законосъобразност на акта, на основанията по чл. 146 от АПК, съдът счита, че оспореното решение е издадено от компетентен административен орган, в установената писмена форма с изложени мотиви от фактическа и правна страна.

Не е основателно възражението за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неизясняване на относимите към бежанската история факти и обстоятелства. С жалбоподателя е проведено интервю, по време на което той е изложил причините за напускане на страната по произход, които са от икономически характер. Приета е справка за ситуацията в страната по произход, направен е анализ. Няма неизяснени факти и обстоятелства от значение за произнасянето по молбата за международна закрила. Спазен е чл. 75, ал. 2 от ЗУБ.

Правилно е приложен и материалния закон.

Настоящата съдебна инстанция споделя извода, че жалбоподателят не посочва никакви конкретни причини за основателни опасения от преследване. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Жалбоподателят по време на интервюто посочва, че никога не е бил арестуван, съден или осъждан, не е имал проблеми със силите за сигурност, нито с властите поради религиозната си и етническа принадлежност. Не членува в политически партии, никога не са му отправяни заплахи, никога не му е оказвано насилие. Причините за напускане на страната по произход са финансови. Относно статута на бежанец, обосновава и законосъобразно е прието, че общата обстановка в П. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г., нито посочените лични

причини за напускане на страната по произход. Чужденецът не сочи реални действия на преследване, предприети спрямо него. Той не е бил заплашван, нито пък насилван или изтезаван. На фона на изложените мотиви в бежанската история на лицето би могло да се направи обоснован извод, че в конкретния случай става въпрос за икономически мигрант, а не за лице, нуждаещо се от международна закрила. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Едновременно с това кандидатът не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасенията му за преследване - изрично не заявява, че е политически ангажиран, че е бил арестуван или осъждан и че е имал проблеми във връзка с етническата или религиозна си принадлежност. Фактите, които чужденецът посочва в бежанската си история не обосновават наличието на основателни опасения от преследване. Не се установява кандидатът да е преследван заради религиозната си принадлежност. Той не е имал проблеми в тази връзка. Срещу него не е имало конкретни посегателства. Спрямо пакистанския гражданин не е осъществено визираното от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а опасенията му от евентуални бъдещи заплахи са неоснователни. С. К. не обосновава основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Спрямо него не е осъществено преследване по чл.8, ал.4 от ЗУБ. Поради липса на предпоставките за предоставяне на бежански статут по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, искането за предоставяне на бежански статут законосъобразно е отхвърлено като неоснователно.

Не са налице предпоставки за предоставяне и на хуманитарен статут. Няма данни, че жалбоподателят е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. От изложеното следва изводът, че С. К. не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал. 1 т.1 и 2 от ЗУБ.

По отношение на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ: В случая спрямо чужденеца не е налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009г. на съда в Л. по дело № С-465/07, на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила.

Наличието на заплаха по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ се установява, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да

се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

Видно от справка вх. №МД - 641/25.11.2020г., насилието в П. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в П. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на жалбоподателя е налице страх от преследване. Не е установено спрямо него да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Дори да е налице всякаква ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От посочената справка не може да се направи обоснован извод, че П. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

За жалбоподателя липсват предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. б от ЗУБ, както и по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

Не са налице и визираните в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ предпоставки за забрана за връщане на територията на страната по произход. Няма данни за никаква заплаха за живота и свободата на чужденеца по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

По изложените съображения, жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София град, I - во отделение, 43– ти състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на на С. К., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на П., с адрес [населено място], [населено място], [улица], ПЗТ – Б. към РПЦ – С. на ДАБ при МС, чрез адв. П. Ж., САК, със служебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, БХК срещу Решение №6867 от 09.12.2019г. на председателя на ДАБ при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

